

GLE DAMO • Helena Peršuh v Človeškem glasu

Glas, poln čustev

Prazen oder, na njem ena sama igralka ob telefonski slušalki - in pa ogromno čustev. Sezono na malem odru Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica je odprla premiera Cocteaujevega Človeškega glasu z igralko Heleno Peršuh.

• ANDRAŽ GOMBAČ

Monodramo, ki bo na matičnem odru spet zaživela drevi ob 20. uri, zatem pa še jutri, v petek, soboto in na novembrskih reprizah, je francoski literarni, likovni in filmski avantgardni umetnik Jean Cocteau (1889-1963) napisal pred 90 leti, za svež prevod izvirnika v slovenščino pa je poskrbel umetniški vodja gledališča Marko Bratuš, tokrat še v vlogi dramaturga.

Četudi je besedilo starejšega datuma, se v njem kopičijo čustva, ki zlepa ne zastarajo. Človeški glas je izpoved ženske, ki po telefonu še poslednjič govori s "svojim" moškim, dela inventuro propadajočega razmerja, poroča o tesnobi, šibkosti, nespečnosti, bojaznih, bolečini, lažeh, obsedenosti z njim ... "Od najinega prvega nedeljskega večera do danes sem lahko na kaj drugega pomislila samo enkrat, pri zobozdravniku, ko je pomotoma zadel živec," pripoveduje svojemu vse bolj nekdanjemu. In

skozi bolečo izkušnjo silne ljubezni tudi zori, raste.

Režiserka Ajda Valcl ni šla v nasilno aktualiziranje, anahronosti pa se je ognila s postavitvijo, ki ima v osrčju resda stacionarni telefon, vendar obešen s stropa, bingljajoč. Tam gori so sprva tudi drugi osebni predmeti, ki se šele pozneje - ob začasni prekinitvi že tako ali tako šumov in drugih motenj prepolnega pogovora - pomenljivo raztreščijo po tleh.

Protagonistko upodablja Helena Peršuh, dolgoletna igralka novogoriškega gledališča, od letos s statusom

prvakinje. Razčlenjeno, z glasom, obrazno mimiko in telesno držo, razpre široko paleto čustev, seže od smeha ob spominih na srečo do joka ob zdajšnji bolečini. Prepričljivo izpelje tudi telefonski pogovor - s ključnimi premolki, ki ustvarijo iluzijo, da je na drugi strani žice res sogovornik.

Tako v scenografiji Mateja Stupice kakor kostumu Belinde Radulović se na izčiščenem, odprtem odru stikata črna in bela, protagonistkini notranji boji pa se oglasijo tudi skozi glasbo Polone Janežič.

Pekel so drugi, je trdil Jean-Paul Sartre. Njegov rojak in sodobnik Cocteau je v Človeškem glasu pokazal, da lahko peklenko boli tudi izguba drugega. •

